

Sygnatura akt II C 818/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K. (1)

przeciwko (...) Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia kwotę 17.000 zł (siedemnaście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. obciąża powódkę na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 1270 zł (jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych;
4. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 646,03 zł (sześćset czterdzieści sześć złotych trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 818/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 sierpnia 2015 roku skierowanym przeciwko (...) Towarzystwu (...) w W., powódka M. K. (1), w imieniu której działa przedstawiciel ustawowy M. K. (2), reprezentowana przez pełnomocnika z wyboru w osobie adwokata, wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 60.000 złotych tytułem zadośćuczynienia w związku ze śmiercią babci wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 17 stycznia 2014 roku, śmierć poniosła Z. K. – babcia powódki. Pojazd sprawcy wypadku w dniu zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego, który w ramach prowadzonego postępowania likwidacyjnego przyznał powódce kwotę 3.000 zł z tytułu zadośćuczynienia. W ocenie powódki stanowisko pozwanego co do wysokości należnego jej świadczenia jest błędne, a wypłacona dotychczas kwota nieadekwatna i rażąco zaniżona. Podkreślono, że powódka była zżyta z babcią, która od najmłodszych lat sprawowała nad nią opiekę w czasie gdy jej rodzice pracowali. Powódka wraz z babcią jeździła na wakacje, wspólnie spędzała wolny czas, uczestniczyła w uroczystościach przygotowywanych przez babcię.

(pozew k. 2-10, pełnomocnictwo k. 11)

W odpowiedzi na pozew z dnia 25 lutego 2016 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według dwukrotności stawki określonej w normach przepisanych, powiększonych o należny podatek VAT wg stawki 23 %, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kosztów korespondencji, opłat kancelaryjnych. Pozwany przyznał, iż prowadzone było postępowanie likwidacyjne w przedmiocie wypadku komunikacyjnego z udziałem Z. K. z dnia 17 stycznia 2014 roku, w wyniku którego przyznano powódce kwotę 3.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią babci. W ocenie pozwanego wypłacone powódce świadczenie w pełni realizuje kompensacyjny charakter i w całości zaspokaja roszczenia powódki. Dochodzona pozwem kwota jest zawyżona i nieadekwatna do rozmiaru doznanej przez powódkę krzywdy. Nadto podkreślono, że sytuacja życiowa powódki nie kształtowała się w zależności od zmarłej babci, z uwagi na posiadanie własnej najbliższej rodziny – rodziców.

Pozwany zakwestionował oznaczoną przez powódkę datę początkową naliczania odsetek ustawowych od dochodzonej pozwem kwoty zadośćuczynienia wskazując, iż w sytuacji ustalenia wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy uzasadnione jest przyznanie odsetek ustawowych od chwili wyrokowania.

(odpowiedź na pozew k. 46-49, pełnomocnictwo k. 50, odpis KRS k. 51-53v)

W toku dalszego postępowania stanowiska stron do dnia zamknięcia rozprawy nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 stycznia 2014 roku w Ł. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego piesza Z. K. odniosła obrażenia ciała, w następstwie których zmarła. Sprawca w chwili zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie.

(okoliczności bezsporne)

Z. K. w dniu zdarzenia kończyła 61 lat.

Powódka w chwili śmierci babci miała 11 lat.

(okoliczności bezsporne, skany aktów stanu cywilnego w załączonych na nośniku CD aktach szkody k. 54)

M. K. (1) była wnuczką Z. K.. Powódka odkąd skończyła 6 miesięcy pozostawała pod opieką babci Z. K., w czasie gdy jej rodzice pracowali. W wieku 4 lat powódka zaczęła uczęszczać do przedszkola. Z przedszkola, a później ze szkoły, powódka była odbierana przez babcię, a następnie spędzała z nią czas do powrotu rodziców z pracy. Z. K. przygotowywała powódce ciepłe posiłki, bawiła się z nią i pomagała w odrabianiu lekcji. Z. K. uczestniczyła we wszystkich uroczystościach rodzinnych. Powódka spędzała z babcią wakacje, a także jeździła z nią na wieś do siostry matki. Z. K. wspomagała powódkę finansowo, m.in. opłacając jej kurs języka angielskiego.

Po śmierci Z. K. powódka miała problemy ze snem, była apatyczna, nie chciała spotykać się z rówieśnikami. Zamknęła się w sobie. Osłabiły się jej chęci do nauki, z którą wcześniej nie miała problemów. Pytała, dlaczego akurat babcia.

Powódka wraz z matką raz z miesiącu, odwiedza grób babci, który znajduje się poza Ł.. Omijają miejsce wypadku.

Powódka ma oboje rodziców, nie ma rodzeństwa. W dacie śmierci Z. K., dziadek macierzysty powódki już nie żył. Powódka ma oboje dziadków ojczystych, którzy tylko sporadycznie pomagają w opiece nad powódką, gdyż pracują.

(zeznania przedstawicielki ustawowej powódki k. 76)

Śmierć Z. K. wywołała u powódki zaburzenie adaptacyjne pod postacią reakcji żałoby. Zaburzenie to powstało w wyniku adaptacji do stresującego wydarzenia jakim jest zgon osoby najbliższej – straty babci, której śmierć była

nagła i niespodziewana. Rozmiar cierpień powódki był poważny, adekwatny do zdarzenia. Zdarzenie to spowodowało pogorszenie ogólnej kondycji powódki i było przyczyną zmniejszenia poczucia stabilizacji i bezpieczeństwa z powodu zmiany struktury rodziny.

U powódki w wyniku śmierci babci nastąpiło przejściowe obniżenie aktywności życiowej, osłabiające efektywność jej działania, ale nie powodujące zaniechania wykonywania codziennych czynności. Obecnie u powódki nie stwierdza się zaburzeń emocjonalnych, jest osobą dobrze przystosowaną psychologicznie. W chwili obecnej nie stwierdza się potrzeby opieki poradni specjalistycznej psychologicznej, wcześniej także nie istniała taka potrzeba. Rokowania na przyszłość są pomyślne.

(opinia psychologiczna k. 67-69)

W piśmie doręczonym w dniu 12 czerwca 2015 roku, pełnomocnik powódki wezwał pozwanego do wypłaty na rzecz powódki kwoty 200.000 złotych tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za cierpienia psychiczne wywołane tragiczną śmiercią babci Z. K..

(wezwanie do zapłaty w załączonych na nośniku CD aktach szkody k. 54)

Pismem z dnia 13 lipca 2015 r. pozwany poinformował pełnomocnika powódki o przyznaniu na rzecz powódki zadośćuczynienia za krzywdę w wysokości 3.000 zł.

(decyzja z dn. 13.07.2015r. w załączonych na nośniku CD aktach szkody k. 54)

Odpis pozwu doręczono pozwanemu w niniejszej sprawie w dniu 11 lutego 2016r.

(potwierdzenie odbioru k. 45)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na dokumentach załączonych do akt sprawy w formie plików utrwalonych na nośniku CD, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony oraz w oparciu o przesłuchanie stron, ograniczając na podstawie art. 302 § 1 k.p.c. do przesłuchania przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki oraz opinię sądowo-psychologiczną. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom (w formie elektronicznej), gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie dokumentów utrwalonych na nośniku CD dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Opinia powołanej w sprawie biegłej sądowej w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy i zawierają pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu. Biegła wydała opinię zapoznając się z aktami sprawy i przeprowadzając badanie psychologiczne małoletniej powódki. Wnioski przedstawione w pisemnej opinii, zostały przez biegłą oparte na powyżej wskazanym materiale dowodowym, jak również poparte doświadczeniem własnym. Biorąc pod uwagę podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powódka M. K. (1) dochodziła od pozwanego, na podstawie art. 446 § 4 k.c., zapłaty kwoty 60.000 zł z tytułu zadośćuczynienia, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu do dnia zapłaty.

W przedmiotowej sprawie mają zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego na gruncie stanu prawnego obowiązującego po nowelizacji art. 446 k.c., dokonanej ustawą z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz

niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731), skutkiem której został wprowadzony do porządku prawnego art. 446 § 4 k.c. przewidujący zadośćuczynienie za śmierć osoby bliskiej.

Pomiędzy stronami nie było sporu co do odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku z dnia 17 stycznia 2014 r., w wyniku którego zmarła Z. K.. Odpowiedzialność ta wynika z treści art. 822 k.c. zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania swych roszczeń może dochodzić ich bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje natomiast ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152). W świetle art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi *lex specialis* do art. 822 § 1 k.c., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym obowiązani są do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia

Zgodnie z przepisem art. 446 § 4 k.c. Sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego. Zadośćuczynienie takie ma zatem charakter uznaniowy. Jego przyznanie nie jest więc obligatoryjne w każdej sytuacji, gdy zaistnieje krzywda, lecz zależy od uznania i oceny Sądu konkretnych okoliczności sprawy (wyrok SN z dnia 27 sierpnia 1969 roku, I PR 224/69, OSNCP 1970, nr 6, poz. 111). Przepisy kodeksu cywilnego nie wskazują jakichkolwiek kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego; przepis art. 446 § 4 k.c. mówi jedynie o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”. Kryteria zostały wypracowane w orzecznictwie, które wskazuje na istotne elementy, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu zadośćuczynienia. Zwraca się uwagę, że na rozmiar krzywdy mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienie moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia (nerwica, depresja), rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą, stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolność jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 r. III CSK 279/10 Lex 898254).

W świetle powyższego należy stwierdzić, że o zasadności przyznania zadośćuczynienia, jak również jego miarkowania decyduje całokształt okoliczności faktycznych i sytuacja, w jakiej znalazł się poszkodowany po śmierci osoby najbliższej. Nie ulega żadnym wątpliwościom, że śmierć osoby bliskiej zwykle stanowi dla rodziny wielki wstrząs, a cierpienia psychiczne, jakie się z nią wiążą, mogą przybierać ogromny wymiar, tym większy, im mocniejsza była w danym przypadku więź emocjonalna łącząca zmarłego z jego najbliższymi.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należało, że niespodziewana śmierć osoby bliskiej - babci skutkowałą obciążeniami psychicznymi u powódki. Wskazać trzeba, że Z. K. opiekowała się powódką, zwłaszcza wtedy gdy rodzice byli zajęci i przebywali poza domem. Powódka regularnie odwiedzała babcię. Każde święta oraz inne uroczystości rodzinne powódka spędzała wspólnie z Z. K.. W okresie letnim razem jeździły na wakacje oraz odwiedzały ciotkę powódki mieszkającą na wsi. Z. K. wspomagała finansowo wnuczkę opłacając jej kurs języka angielskiego. Powódka po śmierci babci zamknęła się w sobie, nie interesowało ją spotykanie się z rówieśnikami, miała problemy ze snem, była apatyczna. Powódka regularnie z matką odwiedza grób babci.

W świetle powyższego życie rodzinne powódki doznało uszczerbku, ponieważ doszło do utraty osoby, która stanowiła podporę, służyła radą, sprawowała opiekę, gdy nie mogli czynić tego rodzice. Powódka nie mogła już korzystać z jej wsparcia psychicznego i rady. Fakt istnienia bliskiej więzi między babcią a powódką potwierdzają następujące okoliczności: sprawowanie opieki przez babcię nad powódką, wspólne spędzanie wolnego czasu, w tym wakacji, a także wszelkich uroczystości rodzinnych.

Powódka doznała cierpień psychicznych. Poczucie krzywdy po stracie babci potęgowały okoliczności, w jakich do tego doszło. Babcia powódki zmarła wskutek wypadku komunikacyjnego. Nagła i niespodziewana śmierć Z. K. nie pozwoliła pożegnać się jej z najbliższymi. Na pewno przyczyniło się to do jeszcze większego poczucia krzywdy i bólu z powodu jej śmierci.

Wyżej opisane okoliczności wskazują, iż przyznanie powódce zadośćuczynienia było zasadne. Sporna była jedynie jego wysokość. Pozwany uznał, iż wszystkie cierpienia powódki zrekompensuje kwota 3.000 zł. W opinii Sądu kwota ta nie była wystarczająca. Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze, iż zadośćuczynienie musi mieć charakter kompensacyjny, a więc powinno przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że "wartość odpowiednia" to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej (por. wyrok SN z 4 lutego 2008r., sygn. akt III KK 349/07, LEX nr 39507; wyrok SN z 30 stycznia 2004r., sygn. akt I CK 131/03, OSNC 2005/2/40). Nadto wartość ta winna przynosić poszkodowanemu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia (por. wyrok SN z 14 lutego 2008r., sygn. akt II CSK 536/07, LEX nr 461725). Zadośćuczynienie ma zrekompensować straty niemajątkowe, krzywdę wywołane przez śmierć najbliższego członka rodziny. Istota szkody niemajątkowej wiąże się z naruszeniem czysto subiektywnych przeżyć człowieka. Można przyznać zadośćuczynienie za ból, pewne utrudnienia życiowe, za konieczność zasadniczo odmiennego urządzenia sobie życia (por. M. Olczyk, Komentarz do ustawy z dnia 30 maja 2008r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Lex). Mając powyższe na względzie Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 17.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia, przy uwzględnieniu kwoty 3.000 zł już wypłaconej przez pozwane towarzystwo na etapie likwidacji szkody.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym z opinii biegłego specjalisty w zakresie psychologii wynika, że reakcja powódki na śmierć babci była adekwatna do zdarzenia. U powódki śmierć babci wywołała zaburzenie adaptacyjne pod postacią reakcji żałoby, ale powódka nie wymagała leczenia psychologicznego czy psychiatrycznego. Nie pojawiła się też konieczność przyjmowania leków. Do wyjścia z traumy wystarczyło wsparcie rodziny i upływ czasu. Owszem, śmierć osoby bliskiej (babci) dla każdego pozostaje traumatycznym przeżyciem, ale w niniejszej sprawie brak jest podstaw do uznania, że zakres cierpień powódki był wyjątkowo szeroki. Wprawdzie u powódki wystąpiło zaburzenie adaptacyjne pod postacią reakcji żałoby, jednak obecnie u powódki nie stwierdza się zaburzeń emocjonalnych. Należy również zwrócić uwagę, że w odniesieniu do roszczeń opartych na art. 446 § 4 k.c., podkreśla się, że w każdym wypadku wysokość zadośćuczynienia powinna zostać ustalona z uwzględnieniem okoliczności, że śmierć każdej osoby jest zdarzeniem pewnym, które prędzej czy później musi nastąpić. Tym samym zadośćuczynienie przewidziane w powołanym przepisie rekompensuje w istocie jedynie wcześniejszą utratę członka rodziny.

Żądanie przez powódkę wyższego zadośćuczynienia pieniężnego niż to przyjął Sąd, nie jest uzasadnione, dlatego też w pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu.

Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Zgodnie z art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 art. 481 k.c.). Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia przewidzianego w art. 446 § 4 k.c. ma charakter zobowiązania bezterminowego. Jego przekształcenie w zobowiązanie terminowe może nastąpić w wyniku wezwania wierzyciela (pokrzywdzonego) skierowanego wobec dłużnika do spełnienia świadczenia.

Jeżeli chodzi o odsetki od zasądzonej tytułem zadośćuczynienia kwoty to należy wskazać, iż w rachubę wchodziły nadto przepisy dotyczące terminu spełnienia świadczenia przez ubezpieczyciela, tj. art. 817 § 1 k.c., zgodnie z którym winien on spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie

w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w §1 (§2 art. 817 k.c.).

W przedmiotowej sprawie pozwany decyzją z dnia 13 lipca 2015 roku dobrowolnie przyznał powódce świadczenie tytułem zadośćuczynienia za krzywdę po śmierci babci, a zatem najpóźniej w tej dacie dysponował informacjami, które umożliwiły mu podjęcie decyzji o przyznaniu zadośćuczynienia we właściwej wysokości. Zgodnie jednak z żądaniem pozwu, odsetki zasądzone zostały od dnia 12 lutego 2016 roku r. tj. dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu.

Rozstrzygając kwestię roszczenia odsetkowego Sąd nie podzielił poglądu pełnomocnika pozwanego, wedle którego powódce należą się odsetki ustawowe od dnia wyrokowania. Orzeczenie sądu przyznające zadośćuczynienie ma bowiem charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma charakter zobowiązania bezterminowego, przekształcającego się w zobowiązanie terminowe po wezwaniu dłużnika do jego spełnienia (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 7/05 i z dnia 22 lutego 2007 r., I CSK 433/06). W związku z powyższym Sąd zasądził odsetki ustawowe od zadośćuczynienia jak wyżej.

Z uwagi na wejście w życie od 1 stycznia 2016 roku zmiany w przepisach kodeksu cywilnego dotyczących odsetek i wyodrębnienie odsetek ustawowych za opóźnienie, skoro powódka domagała się odsetek w związku z nieterminowym spełnieniem świadczenia przez pozwanego (a więc w związku z opóźnieniem), w wyroku zaznaczono, że powódce od zasądzonej kwoty należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosując zasadę stosunkowego ich rozdzielenia. Skoro każda ze stron przegrała proces, a mianowicie – powódka w 71,67 % zaś pozwany w 28,33 %, w takim też zakresie winni ponieść koszty procesu.

Po stronie powodowej na koszty procesu w łącznej wysokości 5.600 zł złożyła się kwota 1.500 zł częściowej opłaty od pozwu, kwota 500 zł tytułem wynagrodzenia biegłej za wydaną w sprawie opinię oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł (§ 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U. 2013 poz. 461 t.j.).

Po stronie pozwanego koszty procesu w łącznej kwocie 3.617 zł obejmowały koszty związane z zastępstwem procesowym w wysokości 3.600 zł (§ 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U. 2013 poz. 490 t.j.) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych (na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej”- Dz. U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Skarb Państwa poniósł koszty w wysokości 1.270 zł (opłata od pozwu – 1.500 zł pomniejszona o niewykorzystaną zaliczkę na opinię biegłego podlegającą zwrotowi – 230 zł).

Łączne koszty procesu wyniosły 10.487 zł.

W rezultacie, ze względu na wynik postępowania, Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 646,03 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623), Sąd obciążył powódkę na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotą 1.270 zł tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych.

Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego przyjęta przez Sąd odpowiada stawce minimalnej. W oparciu o § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia możliwe jest przyznanie kosztów zastępstwa prawnego w wysokości do sześciokrotnej stawki minimalnej, ale ani charakter, ani stopień skomplikowania niniejszej sprawy nie uzasadnia podwyższenia stawki dla pełnomocnika ponad stawkę minimalną.

Żądanie strony pozwanej w zakresie podwyższenia wynagrodzenia pełnomocnika o kwotę podatku VAT nie zostało uwzględnione. Sąd w niniejszej sprawie podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 10 lutego 1995 roku, w sprawie o sygn. akt III CZP 4/95, że do wynagrodzenia i wydatków jednego adwokata, zaliczanych do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (art. 98 § 3 KPC), nie dolicza się podatku VAT, płaconego od usług adwokackich. Stanowisko to pozostaje aktualne także w zakresie wynagrodzenia radcy prawnego.

Odnośnie żądanych przez pozwanego kosztów opłat kancelaryjnych, należy wskazać, że w ocenie Sądu żądanie to nie mieści się w pojęciu kosztów niezbędnych, o których mowa w art. 98 kpc. Jeśli chodzi o poniesione koszty korespondencji, to strona pozwana nie wykazała ich wysokości. Jak wynika potwierdzeń nadania przesyłek, opłaty były pobierane zgodnie z umową zawartą z Poczta Polska SA. Nie wykazano kiedy, w jakiej kwocie i na jakich zasadach koszty korespondencji były rozliczane w ramach prowadzonej przez pozwanego działalności.